ఆంధ్రుల ఆహ్లాద రచయిత కలంనుంచి అగ్రశ్రేణి ధారావాహిక నవల

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

బార్ మేనేజర్ దగ్గరకి వచ్చి అవధానిని అడిగాడు.

"మీ తరఫా?"

"అవును"

"అయితే దయచేసి బిల్ పేచేసి తీసుకువెళ్ళండి. అలా అరవటం బావుండదు."

"అలాగే" అన్నాడు అవధాని నవ్వి.

"ఛాయని ఎప్పుడు.. దగ్గరకు తీసుకున్నావ్?" అడిగాడు అవధాని మేనేజర్ వెళ్ళగానే.

"నేనా?"

చేతితో తడిమి, టేబుల్ మీద గ్లాసునందుకుని దాన్ని విసిరికొడుతూ అన్నాడు.

"నేనా? పెళ్ళయితేగానీ ఛాయని ముట్టుకోనని ఒట్టేసుకున్నాను. ఆ శర్మగాడో, ఆ అవధానిగాడో దాన్ని పాడుచేసేశారు. చేస్తే నాకేం? అయినా చేసుకుంటాను. కాకినాడలో ఉన్న దానికెలా తెలుస్తుంది చేసుకున్నట్లు? ఎలా రుజువు చేస్తుంది?"

"చేసుకుంటావా?"

మేనేజర్ దగ్గరికి వచ్చి గట్టిగా అన్నాడు.

"బిల్‌లో గ్లాసు ఖరీదు కూడా వేస్తున్నాం. తక్షణం తీసుకువెళ్ళండి బయటికి."

ఇంటికి రిక్షా మాట్లాడి, బేరర్ సహాయంతో రిక్షాలోకి చేర్చాడు దీక్షని అవధాని. దీక్ష జేబులో డబ్బులేదు. బిల్ ఇరవై ఏడు రూపాయలు తనే చెల్లించాడు.

"ఛాయని నువ్వేం చేయలేదా? అడిగాడు అవధాని మళ్ళీ.

"లేదు, నాతోడు, నీతోడు, అందరితోడు, ఈ రిక్షా తోడు, రిక్షావాడితోడు. ఛాయని ఒకే ఒక్కసారి ముద్దు పెట్టుకోవాలనుకున్నాను, అయినా ధైర్యం చేయలేదు. అంతా పెళ్ళయాకే అనుకున్నాను. ముందే ధైర్యం చేస్తే అందరి దగ్గరా వీడింతే అనుకుంటుంది ఆడది. అయినా నువ్వెవరు? నీకెందుకిదంతా?"

రిక్షా ఇంటికి చేరింది, దీక్షని లోపలికి తీసుకువెళ్ళాడు. పడక్కుర్చీలో పడుకోబెట్టి రిక్షాని పంపించాడు, అవధాని డబ్బు చెల్లించి. శర్మ నైట్ డ్యూటీకి వెళ్ళాడు, లేడు. సోమయాజులు ఇంట్లోనే ఉన్నాడు.

"నాకు తెలీదు. నాకు తెలీదు. నా తోడు.. అంతా పెళ్ళయాకే" దీక్ష ఏడుస్తున్నాడు నిషాలో. ఏడుస్తూ పేలుతున్నాడు.

తన తండ్రి అంత దీనంగా చూడటం ఎప్పుడూ చూడలేదు అవధాని. గుండె కలుక్కుమంది అవధానికి.

"ఎక్కడనుంచీ తెచ్చావ్?" అడిగాడు అవధానిని.

అవధాని బదులు చెప్పలేదు. "నువ్వక్కడికి ఎందుకెళ్ళావ్?" అని అడుగుతారని భయం. బదులు చెప్పకుండా సరాసరి మళ్ళీ అక్కడికే వెళ్ళాడు.

శాంత గదిలోంచీ బయటకి రాలేదు. ఏడుస్తున్న మరిది మాటలకి నవ్వుదామనుకుంది. కానీ నవ్వలేకపోయింది శాంత.

ఏడ్చింది.

అవధాని దీక్షకి ఫోటో అందించాడు.. ఫోటో స్టూడియోలో. దాన్ని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు దీక్ష.

"నిన్న రాత్రి బార్‌లో బిల్ చెల్లించటానికి నీ జేబులో వెదికితే ఈ ఫోటో దొరికింది" చెప్పాడు అవధాని వెలుగుతున్న లైట్లవంక చూస్తూ.

"కూర్చో, కష్టమర్స్‌ని పంపించి వస్తాను" అని దీక్ష స్టూడియోలోకి వెళ్ళాడు.

నాలుగయిదు నిమిషాల తర్వాత పిల్లలతో ఫోటో తీయించుకున్న దంపతులు బయటికి వెళ్ళిపోయారు.

"చూశావా, స్వర్గం, సుఖం అంటే అలాంటి సంసారం. కలతలు లేకుండా సాఫీగా నడిస్తే అదీ సంసారం. అది కూడా ఓ వరమే."

"నీకలాంటి సంసారం అంటే మక్కువా?"

"అవును"

"అందుకేనా స్టూడియో నిండా పిల్లలతో ఫోటోలు తీయించుకున్న దంపతుల బొమ్మలుంచావు?"

"అవుననుకుంటాను."

"ఛాయ ఫోటో నీ జేబులో ఉండటం నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది, ఇంత జరిగాక."

"ఛాయని పెళ్ళాడ్డదామనుకున్నాను."

"వస్తాను" లేచాడు అవధాని.

"ఛాయని నేను పాడు చేయలేదు. నమ్ము నమ్మితే ఇప్పుడు దోషి నువ్వో, పెద్దన్నయ్యో నీ మనసుకే తెలుస్తుంది. ఫోటో తిరిగి ఇచ్చినందుకు థ్యాంక్స్. రాత్రి బార్‌కు వెళుతూ డబ్బున్న కవరు జేబులో పెట్టుకోవడం మర్చాను. ఎంతయింది బిల్లు?"

"ఇరవై ఏడు. అక్కరలేదు."

బయటకి నడిచాడు అవధాని.

17

సోమయాజులు పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ లోపలికి రావడం చూసి కొద్దిగా ఖంగారు పడ్డాడు.

"ఎవరు కావాలి?" అడిగాడు.

చిరునవ్వు నవ్వి అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఖంగారు పడకండి అవధాని ఉండేది ఇక్కడేగా?"

"అవును ఏం చేశాడు?"

ఆ ముసలాయన మొహంలోంచి తొలిగిపోని ఖంగారును, ఆందోళనని చూసి మళ్ళీ నవ్వి అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మా ఉద్యోగంలో ఉండే చిక్కు ఇదే అనవసరంగా మమ్మల్ని చూసి భయపడుతుంటారు. అవధాని ఏ తప్పు చేయలేదు. తిరుపతిలో అవధాని తన వస్తువులు పోయినట్లు రిపోర్టు ఇచ్చాడు ఏడెనిమిది నెలల క్రితం. ఆ వస్తువులు దొరికాయి. ఆ సంగతి చెపుదామని."

ముసలాయన మొహం తేటపడింది ఆ సమాధానం విన్నాక "కూర్చోండి" అన్నారు, కుర్చీ చూపించి.

ఇన్‌స్పెక్టర్ కుర్చీలో కూర్చుని జేబులోంచి కొన్ని కాగితాలు తీసి చెప్పాడు.

"తిరుపతిలో జరిగిందా దొంగతనం. ఈ మధ్య రేణిగుంటలో పట్టుకున్నారు ఆ దొంగని అక్కడ పోలీసులు. చాలా వస్తువులు దొరికాయి. తిరుపతిలో దొంగతనం చేసిన వస్తువుల జాబితా అక్కడి పోలీసులకి పంపించరు. అవధాని తన హైదరాబాద్ చిరునామా ఇవ్వడం వల్ల నిన్న నాకు తిరుపతి నుంచీ సమాచారం అందింది. నేను ఇంటికి వెళ్ళేదారి ఇదే గనక దారిలో చెప్పిపోదామని వచ్చాను. దీక్ష మీ అబ్బాయనుకుంటాను?"

"అవును"

"దీక్షని నేను ఎరుగుదును, ఫోటోగ్రాఫర్ కదా?"

"అవును"

"ఓ పెళ్ళిలో చూశాను. ఎవరో చెప్పారు దీక్ష ఉండేది ఇక్కడే అని. దీక్ష నేను అప్పుడప్పుడు కలుస్తుంటాం. అవధాని తిరుపతిలో సామాను పోగొట్టుకున్న సంగతి నాతో చెప్పాడు దీక్ష. మర్చిపోదామన్న మర్చిపోలేని విధంగా ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు అవధాని. అందుకనే గుర్తుంది ఆ సంగతి నాకూ."

కాగితాలు సోమయాజులుకి అందించి చెప్పాడు లేచి నిలబడి.

"రేపు ఉదయం ఓ సారి స్టేషన్‌కి రమ్మని చెప్పండి. ఆ వచ్చేటప్పుడు ఈ కాగితాల మీద సంతకాలు చేసి తెస్తే వారం పదిరోజుల్లో సామాను తిరిగి వస్తుంది."

"అలాగే. పోయిన వస్తువులు దొరకడం నాకు తెలిసినంతలో ఇదే మొదటిసారి."

"మీ ఇంట్లో ఎన్నిసార్లు దొంగతనాలు జరిగాయి?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ నవ్వుతూ.

"ఇదే ప్రథమం."

"మీరెలా చెప్పగలుగుతున్నారు పోయిన వస్తువులు తిరిగి దొరకడం ఇదే మొదటిసారని. చాలా భాగం తిరిగి దొరుకుతాయి."

"కాఫీ తీసుకుని వెళుదురుగాని ఉండండి."

"వద్దు, వెళతాను"

ఇన్‌స్పెక్టర్ దృష్టి ఆ మాటలంటుండగా వరండాలో గుమ్మంపైన ఉన్న ఫోటో మీద పడింది. దానివంక ఉత్కంఠగా చూసి అన్నాడు కూర్చుంటూ.

"పోనీ ఇవ్వండి."

సోమయాజులు వంటగదిలోనికెళ్ళి, స్వయంగా కాఫీ కలిపి తీసుకువచ్చాడు.

"ఆ ఫోటోలో ఉన్నదెవరు?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టరు కాఫీ త్రాగుతూ.

"మేమంతా కలిసి తీయించుకున్నాం. నేను, నా భార్య, కుడిప్రక్క పెద్దబ్బాయి శర్మ..."

"ఆ అమ్మాయి?"

సోమయాజులు మొహం క్షణకాలం కళతప్పింది. వెంటనే తేరుకుని చెప్పాడు.

"మా పనిమనిషి"

"ఛాయకదా పేరు, నాకు సరిగా గుర్తుంటే."

"అవును. మీకు తెలుసా?"

"తెలుసు ఇంట్లో ఉందా?" అడిగాడు.

"లేదు."

కాఫీ పూర్తిగా త్రాగి, క్రిందపెట్టి అన్నాడు.

"కాఫీ ఛాయ కలిపినట్టు లేదు అందుకే, ఉంటాను. రేపు అవధానిని పంపించండి" బయటికి నడిచాడు పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్.

ఇన్స్పెక్టర్ వెళ్ళిన పదినిముషాలకి వచ్చాడు అవధాని ఆఫీసునుంచీ. మొహం కడుక్కోనిచ్చి ఇన్స్పెక్టర్ వచ్చి వెళ్ళిన సంగతి చెప్పి కాగితాలిచ్చాడు సోమయాజులు. ఛాయ సంగతి కూడా చెప్పాడు.

అవధాని ఆ కాగితాలని అక్కడక్కడా చదివి మడిచి డ్రాయర్లో పెడుతూ అన్నాడు.

"ట్రాన్సిస్టర్ తప్ప పనికొచ్చేవి ఏవీ లేవు. అన్నీ కాటన్ బట్టలే. ఆ దొంగ వెధవ ఎన్ని సార్లు వాటిని తొడుక్కుని ఉంటాడో?"

"అయినా రేపు వెళ్ళు."

"ఛాయ ఎలా తెలుసట?" అడిగాడు అవధాని.

"అడగలేదు. ఛాయగురించి ఎక్కువ అడకుండా వెళ్ళిపోయాడు బ్రతుకుజీవుడా అనుకున్నాను."

"రేపు నన్నడిగితే ఏం చెప్పను? నెల్లూరు వెళ్ళిందని చెపుతాను."

"ఏదో చెప్పు."

అవధాని ఆ సంగతి చెప్పడానికి మర్నాటిదాకా ఆగే అవసరం లేకపోయింది. గంట తర్వాత మామూలు బట్టల్లో ఉన్న ఒకతను తన భార్యతో వచ్చాడు. ఇన్స్పెక్టర్గా పోల్చుకోలేకపోయాడు సోమయాజులు అతన్ని, తనే స్వయంగా చెప్పేదా.

"ఎవరు కావాలి" అని అడిగాడు సోమయాజులు.

"అదేమిటి సార్, గంట ముందేగా వచ్చి వెళ్ళాను. మనిషికన్నా దుస్తుల్నే గుర్తుంచుకున్నట్టున్నారు. పోలీసు దుస్తుల్లో ఉన్న మహత్యమే అది. ఆ దుస్తులు మా వ్యక్తిత్వాన్ని వ్యతిరేకంగా ప్రదర్శిస్తాయి. మేంకూడా మంచి కోసం, న్యాయంకోసమే పనిచేసేది" కొద్దిగా నొచ్చుకుంటూ అన్నాడు.

"కూర్చోండి" అన్నాడూ.

"ఛాయ వచ్చిందా?" అడిగింది ఇన్స్పెక్టర్తో వచ్చిన భార్య.

"నా భార్య, ఛాయ బాగా తెలుసు" పరిచయం చేస్తూ అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"ఎలా తెలుసు?" అడిగాడు అవధాని.

"అవధాని మీరేనా?" కొన్ని క్షణాలు నిశితంగా అవధానిని చూసి అడిగాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"అవును"

"ఛాయ మా ఇంట్లో పనిచేసింది చాలాకాలం."

"సత్తెనపల్లా మీది?"

"అవును. మా నాన్నగారక్కడ డాక్టరు. తర్వాత ప్రాక్టీసు తెనాలికి మార్చారు. ఛాయ హైదరాబాద్ వచ్చిందని తెలియదు నాకు. పేరుకి పనిమనిషే అయినా మా ఇంట్లో దానిలా... దాదాపుగా నా చెల్లెలులా చూసుకునేవాళ్ళు అమ్మా నాన్నా."

"ఆమె ఊళ్ళోలేదు" చెప్పాడు అవధాని.

"సత్తెనపల్లి వెళ్ళిందా? బయటకి ఏ కూరలు తేవడానికో వెళ్ళిందనుకున్నాను."

"నెల్లూరులో మా తోడల్లుడు భార్యకి కానుపు రోజులు మేమే పంపించాము, ఎవరయినా మనిషిని సహాయానికి పంపమంటే" చెప్పాడు సోమయాజులు.

"అలాగా. ఆమె వచ్చాక ఓసారి మా ఇంటికి తీసుకురండి, ఇల్లు దీక్షకి తెలుసు."

కాసేపు కూర్చుని, కాఫీతాగి, భార్యాభర్తలిద్దరూ వెళ్ళిపోయారు. దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు సోమయాజులు.

"ఆ పోలీసు ఇన్స్పెక్టరు కూర్చున్నంతసేపు గుండె లటుకు లటుకు మంటూనే ఉంది నాకు" అన్నాడు.

శాంత ఆఫీసు నుంచీ తిరిగి వచ్చి అడిగింది.

"మనింట్లోంచి పోలీస్ బయటికి వచ్చినట్లున్నాడు!"

అవధాని క్లుప్తంగా జరిగింది చెప్పాడు. ఛాయ వెళ్ళిన రెండున్నర నెలల తర్వాత అవధాని వదినతో మాట్లాడటం అదే మొదటి సందర్భం.

✡✡✡

"చాలా రోజుల తర్వాత కలుసుకున్నాం" అన్నాడు అవధాని సుందరితో.

"అవును" అన్నది సుందరి చేతిగోళ్ళకున్న నేచురల్ షేడ్ వంక చూసుకుంటూ.

"నువ్వే రమ్మని పిలిచావు, వచ్చాను, నువ్వే చెప్పాలి ఏదయినా"

"ఛాయ సంగతి నువు చెప్పావు రెండుసార్లు కలిశాం మనం. అప్పటికే నేను ఎటూ నిర్ణయించుకోలేకపోయాను. చివరికో తీర్మానికి వచ్చాను."

"ఏమిటా తీర్మానం?"

"సరిగ్గా ఇవాల్టికి ఇరవై ఏడు రోజుల తర్వాత నా పెళ్ళి" చేతి గోళ్ళవంక చూసుకుంటూనే చెప్పింది సుందరి. అవధాని వంక తలెత్తి చూడలేదు సుందరి. చూస్తే జాలివేసి ఉండేది. చాలా సేపటికి తేరుకుని అన్నాడు అవధాని అతిపొడిగా.

"కంగ్రాట్స్"

థాంక్స్ చెప్పలేదు సుందరి.

"నువు దోషి అయి ఉండొచ్చు, కాకపోవచ్చు. కానీ నువ్వు దోషివేమోనన్న అనుమానం పెనుభూతమయి కూర్చుని నన్ను రోజూ ఏడిపిస్తూంటే సుఖంగా బ్రతకలేను. అది నా బలహీనత. నా బలహీనత నాకు తెలుసు. అనుమానం సంసారంలో వచ్చిందంటే ఆ సంసారంలోకి చీకటి వచ్చినట్లే ... "

సుందరి లేచి బయటికి నడిచింది హోటలులోంచి, అతనితోపాటు. అతను బిల్లు చెల్లించటానికి మాత్రం కౌంటర్ దగ్గర ఆగితే, దూరంగా నిలబడింది.

హోటలు గేటు దాటుతూ అన్నాడు అతను.

"మొదటిసారిగా నాకు ఇప్పుడు మా పెద్ద వదినంటే గౌరవం కలుగుతోంది. కాదు కాదు కలిగింది. దానికి కారణం నువ్వే. నేనే శర్మనయి, నువ్వే శాంతవయితే, ఎప్పుడో వీడ్కోలు అయిఉండేది."

సుందరి అతని మాటలు అర్థం కాలేదు. అర్థం అయేలా చెప్పమని కూడా ఆడగలేదు. ఆమెను ఆటో ఎక్కించాడు అతను.

వెళ్ళిపోతున్న ఆటోవంక చూస్తూ నిలబడిపోయాడూ.

"సుందరి అందమయింది" అనుకున్నాడు అతను చాలాకాలం తర్వాత ఆరోజు.

18

తొమ్మిదో నెల ఛాయకి, ఇవాళో, రేపో పురుడు రావచ్చు. ఆ సంగతి ఇంట్లో అందరికీ తెలుసు. టెలిగ్రాం రావచ్చు అనుకుంటున్నారు మనసులోనే.

ముక్కుమీద రెండు వేళ్ళుంచుకుని, కూతురు, కొడుకు అనుకుని, ఓ వేలుని ముట్టుకోమన్నాడు శర్మ ఫ్యాక్టరీలో తన మిత్రుల్ని అంతా ఓ వేలు ముట్టుకున్నారు. ఆరుగురు కొడుకు వేలు, ఎనిమిదిమంది కూతురు వేలు పట్టుకున్నారు.

దీక్ష అర్థరూపాయి బిళ్ళ పైకి ఎగరవేసి, టేబుల్ మీద పడ్డ అర్థరూపాయి బిళ్ళమీద అరచేతిని మూసి, బొమ్మయితే అమ్మాయి బొరుసయితే అబ్బాయి అనుకుని చేయి తీసి చూశాడు.

"బొమ్మ!"

పదిసార్లు అలా చేశాడు. ఏడుసార్లు బొమ్మ, మూడుసార్లు బొరుసు, అయినా బిళ్ళని ఎగరేస్తూనే ఉన్నాడు.

అవధాని రెండు చీటీల మీద పాప, బాబు అని రాసి, వాటిని ఆఫీసులో లంచ్ అవర్‌లో టెలిఫోన్ ఆపరేటర్ చేత తీయించాడు.

"బాబు"

కామేశ్వరమ్మ, సోమయాజులు రహస్యంగా ఛాయ సంతానం గురించి చర్చించుకున్నారు మొగో, ఆడోనని.

శాంత ఆ రెండు రోజులూ శర్మ వంక కన్నెత్తయినా చూడలేదు పొరపాటునైనా.

బాబుకి స్నానం చేయించలేదు. ఆఫీసులో సరిగా పనికూడా చేయలేకపోయింది. మధ్యాహ్నం సెలవు పెట్టి, రెండు రోజులూ మేట్నీలకి వెళ్ళింది.

ఆ రెండు సినిమాల్లో ఒకటి మొదటిసారి ఛాయతో చూసిన సినిమా. ఆమె ఆ సినిమా గూర్చి వ్యక్తం చేసిన అభిప్రాయం కూడా గుర్తుకువచ్చింది శాంతకి.

సగటు కన్నెపిల్ల ఊహలని, ఆశలని, అభిప్రాయాలని ఆదర్శాలని కలియజూసి, వాటికి పాత్రలు, సన్నివేశాలు కల్పించి, సినిమాగా తీసి, ప్రజల మీదకి వదిలారు. ఛాయ ఆ సినిమా చూసి తెగ మెచ్చుకుంది. ఆమె దెబ్బ తినడానికి ఇలాంటి సినిమాలు కథలు తోడ్పడి ఉంటాయా?

శాంత ఇంటికి రాగానే సోమయాజులు శాంత చేతిలో పెట్టాడు టెలిగ్రాం. చదివింది.

"నిజంగా? అడిగింది భీతిగా సోమయాజులు వంకచూస్తూ.

"అవును."

"హే రాం."

కుప్పలా కూలిపోయింది శాంత. మోకాళ్ళలో తలదాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగింది, ఏడుపు తన్నుకు వస్తుంటే

ఛాయ చచ్చిపోయింది.

ఎవరూ వెళ్ళలేదు.

నెల్లూరికి, ఛాయ దహనానికి ఎవరూ వెళ్ళలేదు. అన్నదమ్ములు ముగ్గురికీ మనసులో వెళ్ళాలన్న కోరిక ప్రగాఢంగా ఉన్నా వెళ్ళలేదు ఎవరూ. అంతేకాదు.

ముగ్గురూ బయటికి ఎవరికీ తెలిసేలా బాధపడలేదు. ఒంటరిగా, ఎవరూ చూడకుండా, తనివితీరా, రహస్యంగా కడుపారా ఏడ్చారు. దీక్ష స్టూడియోలో, అవధాని పబ్లిక్ గార్డెన్స్‌లో లాన్ మీద పడుకుని, శర్మ నైట్ డ్యూటీ అయాక నాయర్ టీస్టాల్‌లో.

ముగ్గురూ మొహాలు కడుక్కుని, ఏడ్చిన గుర్తులు లేకుండా జాగ్రత్తపడి వచ్చారు ఇంటికి. కానీ తమ ఉబ్బిన కళ్ళని మాత్రం గమనించలేదు ముగ్గురూ.

శాంత గమనించింది. ధైర్యంగా ఇంట్లో ఏడవటానికి కూడా చేతకానివాళ్ళ పరిస్థితికి కొద్దిగా జాలి కలిగింది. సోమయాజులు మాత్రం అట్టే బాధపడలేదు అందరిలాగా.

కామేశ్వరమ్మ స్వంత కూతురు చచ్చిపోయినట్లుగా విలవిలా ఏడ్చింది. ఆవిడని ఎవరూ పట్టలేకపోయారు.

"సత్తెనపల్లి నుంచీ అమాయకురాలిని పిలిపించి మనమే మృత్యువుకి అప్పగించాం. మనం నాశనం అయిపోతాం. ఛాయ ఉసురు మనకి తప్పక తగులుతుంది" ఆవిడ నోటికి హద్దుపద్దులేకుండా ఆవేశంగా మాట్లాడింది. భర్తని, పిల్లల్ని, కోడలినీ అందరినీ ఇష్టం వచ్చినట్టు తిట్టింది. తనను తను తిట్టుకుంది. కానీ నెల్లూరు వెళతాననలేదు.

శాంతకి వెళ్ళాలి అనిపించింది. వెళ్ళకూడదు అనిపించింది. రెండుకోరికలూ సమపాళ్ళలో ఉన్నాయి. కాని చివరికి వెళ్ళలేదు.

సోమయాజులు టెలిగ్రాం మనిఆర్డరు పంపారు ఖర్చులకి, సహజానందంగారికి జరిగింది కుప్తంగా ఉత్తరం వ్రాశారు టెలిగ్రాం అందిన మూడోరోజు.

వర్షాకాలం!

వర్షం వస్తోందన్న మిషతో శాంత, శర్మ, దీక్ష, అవధాని ఎవరూ వెళ్ళలేదు ఇంట్లోంచి బయటకి. కుర్చీల్లో శిలల్లా కూర్చుండిపోయారు.

అర్ధరాత్రి, రహస్యంగా నిశ్శబ్దంగా శర్మ రోదిస్తూంటే శాంత భర్త భుజం మీద చెయ్యి వేసింది. ఉలిక్కిపడి తలెత్తాడు.

"అట్టే బాధపడకండి" అన్నది శాంత.

ఛాయ నెల్లూరు వెళ్ళాక మొదటిసారిగా శర్మని తాకింది ఆ రాత్రి.

మొదటిసారిగా పలకరించింది.

"ఛాయ ఇన్నాళ్ళు మనతో ఉండటం వల్ల వద్దనుకున్నా ఆపుకోలేను ఏడుపు" శర్మ చెప్పాడు తొట్రుపాటుగా.

"మీ ఇంట్లో, మీగదిలో ఏడవడానికి కూడా ధైర్యం లేకపోతే ఎలా? తనివితీరా ఏడవకండి. కానీ రహస్యంగా కాదు, లేకపోతే ఛాయ ఆత్మ క్షోభిస్తుంది."

ఛాయకి కొడుకు పుట్టాడు. నాలుగు కేజీల బరువున్నాడు. ఛాయలాగే చామన ఛాయ. పదకొండో రోజు సోమయాజులు, శాంత నెల్లూరు వెళ్ళారు.

"ఇలా జరుగుతుందనుకోలేదండీ! ఛాయ మొదటి నుంచీ భయపడుతూనే ఉంది. కానుపు సరిగ్గా అవుతుందో లేదోనన్న భయం ఒకటి. కానుపుతో తాను చచ్చిపోతాననే పిచ్చి భయం ఒకటి."

"ఎలా జరిగింది?" అడిగింది శాంత నిర్లిప్తంగా. శాంత పిన్నత్తగారు చెప్పారు.

"అర్ధరాత్రి నొప్పులొస్తున్నాయంటే డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకెళ్ళాము. ఆ క్రితం వేరే డాక్టరు పరీక్ష చేసి, ఒకటి రెండు రోజుల్లో నొప్పులొస్తాయని రాకపోతే వచ్చేందుకు మందిస్తానని చెప్పింది.

"అర్ధరాత్రి చేర్పించాము. తెల్లారిన తర్వాత ఆరున్నరకి వచ్చింది పురుడు. కానుపు మామూలుగానే అయింది సహజంగానే, ఆయుధాలేమీ ఉపయోగించకుండానే, నాలుగయిదు కుట్లు పడ్డాయంతే."

కాసేపు ఆగిపోయి మళ్ళీ చెప్పింది శాంతకి, పిన్నత్తగారు.

"పురుడు వచ్చిన రెండు గంటలకి వాతం కమ్మి చచ్చిపోయింది. అసలు నమ్మలేకపోయాము. ఇంత చిన్న వయస్సులో చచ్చిపోతుందనుకోలేదు. శవాన్ని చూస్తే ఎవరూ నమ్మలేరు చచ్చిపోయిందంటే. నిద్రపోతుంది అనుకుంటారు. చచ్చిపోయినా ముఖం మీద ఆ జీవకళ, తృప్తి, సంతోషం చెక్కుచెదరలేదు. నాలుగయిదు రోజులు వరుసగా నిద్రపోని వాళ్ళు ఎంత గాఢంగా నిద్రపోతారో, అంత గాఢంగా నిద్రపోతుంది. లేపితే లేస్తుంది అనిపించేలా ఉంది శవం."

ఆవిడ కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి చెపుతుంటే. శాంతకి ఏడుపు రాలేదు.

"మీకు టెలిగ్రాం ఇచ్చాం. రాత్రిలోపల రాలేరని తెలుసు. అందుకే సాయంత్రం, సూర్యాస్తమయానికి అరగంట ముందు స్మశానికి తీసుకెళ్ళాము. దహనం అవుతుండగా సూర్యుడు అస్తమించాడు. స్మశానానికి వెళ్ళడం ఇదే మొదటి సారి నాకు. అబ్బ అక్కడ ఎంత విచారం కాపురం చేస్తుంటుంది? కొత్త వాళ్ళయినా కళ్ళు చెమరుస్తాయి."

"నిజం, నేనోసారి వెళ్ళాను. నాకు నాన్నలేరు."

"సత్తెనపల్లిలో పుట్టి పెరిగింది, ఇక్కడ రాసి పెట్టి ఉంది కాబట్టే ఈ నేలలో కలిసిపోయింది. నెల్లూరి నేలకి ఛాయ ఏ జన్మలోనో బాకీపడి ఉంటుంది. పిచ్చిపిల్ల."

"పిల్లాడు ఎవరిపోలికో చెప్పగలరా?"

"అప్పుడే ఏం తెలుస్తుంది, మూడో నెలయినా రానిదే?"

కాసేపాగి అడిగింది.

"ఛాయ చెప్పిందా మీకు ఏమయినా?"

"ఆ సంగతా?"

"అవును"

"చెప్పలేదు, చాలాసార్లు నయాన, భయాన అడిగి చూశాను, కానుపయ్యాక చెపుతానంది. కానుపులో తనో, పుట్టేవాళ్ళో చచ్చిపోతామనే భ్రమ ఉండేది ఛాయకి మొదటి నుంచీ"

"నాకు తెలియదే!

"అప్పుడప్పుడు అరచేయి చూసుకుంటుండేది, ఓసారి ఎందుకని అడిగాను, చిన్నప్పుడెప్పుడో ఎవరో జ్యోతిష్కుడో, కోయవాడో చెప్పాడట, మొదటి కానుపులో, తల్లో, పిల్లో ఇద్దరిలో ఒకరే బ్రతుకుతారని, ఆ పిల్ల మనసులో అది బాగా నాటుకున్నట్లుంది.

"అయితే చెప్పనేలేదన్నమాట" నిస్పృహగా అన్నది శాంత.

"లేదు"

"తెలుసుకోవాలనే పట్టుదల ఇంకా ఎక్కువయింది ఇప్పుడు నాలో?"

"కానీ ఎలా? ఇప్పుడసలు చెప్పరే వాళ్ళు."

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నది శాంత.

సోమయాజులు శాంతని సంప్రదించాడు.

"పిల్లాడిని ప్రస్తుతానికి ఇక్కడే ఉంచి, ఏ అనాధ శరణాలయంలోనో చేర్పించేద్దామనుకుంటున్నానమ్మా."

"మీకు అందుకు మనసు వప్పుతోందా?" అడిగింది

"కన్న తండ్రికి లేని దయ నాకు ఉండాలా?"

"మరి తాత! తండ్రికి దయలేకపోతే, తాతకయినా ఉండదా కనీసం?"

బాధగా ముడుచుకున్నాయి ఆయన కనుబొమ్మలు.

"ఏం చేద్దాం? నీ సలహా ఏమిటి?"

"హైదరాబాద్ తీసుకువెళదాం"

"నీకు సమ్మతమేనా?" ఆశ్చర్యంతో కూడిన ఆనందంతో అడిగాడు సోమయాజులు.

"సమ్మతమే."

"నాకంతకంటే కావల్సింది లేదు"

"మూడో నెల వచ్చేదాక ఇక్కడే ఉంచేద్దాం. తర్వాత తీసుకువెళదాం. మూడోనెల వస్తే కానీ చిల్డ్రన్ సెంటర్‌లో తీసుకోరు పిల్లల్ని అక్కడ. బాబుతోపాటే వాణ్ణి దిగపెట్టొచ్చు అక్కడ ఉదయం"

"ముందే తీసుకెళ్ళి అక్కడే ఎవరి దగరయినా..."

"అలాగే కానివ్వండి."

"కానీ ఎక్కడ, ఎవరింట్లో ఉంచటం?"

"అది మీరు చెప్పాలి"

ఆయన కాసేపు ఆలోచనలోపడి అన్నాడు.

"కామేశ్వరి చూసుకుంటుంది. అక్కడా ఇక్కడా ఎందుకు?"

"మీ ఇష్టం కాని ముందు నేనో నెలరోజులు సెలవపెడతాను.

"దేనికి?"

"వీడికోసమే"

సోమయాజులు కళ్ళు ఆనందంతో మిలమిల లాడటం గమనించి జాలిపడింది శాంత.

"మంచిది" అన్నాడు

"ఎంత త్వరగా వీలయితే అంత త్వరగా టిక్కెట్టు రిజర్వ్ చేయించండి హైదరాబాద్‌కి"

"రైల్లో అయితే బావుంటుందేమో? ఇంత పసికందుతో అయితే ఇబ్బందేమో?"

"నేను ఇబ్బందిపడతాను బస్సే."

"నువ్వు కాదమ్మా పసివాడికి ఇబ్బందేమోనని."

"ఫర్వాలేదు."

శాంత పిన్నత్తగారు ఓ విచిత్రమయిన సంగతి చెప్పింది శాంతకి.

"ఛాయ పేరుమీద నాలుగయిదుసార్లు రిజిష్టర్ పోస్టు పార్సెల్స్ వచ్చాయి. ఎవరు పంపారో తెలిసేది కాదు. ఓసారి చీర, 'ఇంటిమేట్' పెర్‌ఫ్యూం. ఓసారి ఏపిల్ పళ్ళు వచ్చాయి. పంపినవారి పేరు ఉండేది కాదు పార్సిల్ మీద?"

"హైదరాబాద్ నుంచేనా?"

"అవును ఆ పార్సిల్స్ దాచాను."

"మంచిపని చేసాను. వెళ్ళేటప్పుడు తీసుకువెళతాను."

"ఛాయకి తెలిసే ఉండాలి ఎవరు పంపారో"

"ఇంకెవరు. ఆ త్రిమూర్తులలో ఒకరిపని ఇది. ఆ చీర, ఫెర్ఫ్యూం బాటిల్ మిగతాది కూడా తీసుకెళతాను. వాటితో పనుంటుంది నాకు."

"అలాగే తీసుకువెళ్ళు, ఇప్పుడే ఇస్తాను పెట్టెలో పెట్టుకో."

బస్సులో ముగ్గురు హైదరాబాద్ చేరుకున్నారు.

✡✡✡

-తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో-